

under Nr. 2, med megen Styrke betonedede i Modføtning til min Udtalelse, at der i Virkeligheden paa et enkelt Punkt fandt et Brud paa Principperne i Landkommunalloven, maa jeg dog henstille til Tinget og det ærede Medlem selv, om dette Principbrud i Virkeligheden sker ved dette Lovforslag, eller om det ikke er stet længe forud og i større Omfang. Han indrømmede selv, at der fandtes ikke saa faa Steder, hvor man allerede nu nøjes med Formandens Kvittering, men han tilføjede, at det var en ulovlig Praksis, og derfor kunde man ikke regne med den. Men det er en Praksis, der har været brugt i mangfoldige Aar, og gennem denne Praksis er det Princip, han omtalte, brudt for længe siden, hvis der overhovedet kan være Tale om at bryde et Princip paa den Maade, hvad jeg i al Almindelighed tillader mig at benægte. Lovforslaget vil nemlig stet ikke, at disse Medhjælpsnumre skulle gives Formanden som Løn; tværtimod, Lovforslaget lyder udtrykkelig paa, at give Sogneraadene Bemyndigelse til under visse Formaliteter, efter at der er afholdt to Møder, hvor der skal være en bestemt Majoritet derfor, at tilstaa Sogneraadformanden som Medhjælp til Udførelse af de ham som Formand paahvilende Forretninger et aarligt Beløb. Jeg hævder, at det er ikke nogen Løn, der gives Formanden, men en Medhjælp til Bestridelse af de ham som Formand paahvilende Forretninger, og er det saaledes, saa er der ikke Tale om noget Brud paa Principper. Det er kun Medhjælpen, man tilsigter at ordne, hverken mere eller mindre. Jeg skal af Hensyn til Tiden indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Griksen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Griksen: Om den ærede Ordfører har Ret i, at det kun skulde være $\frac{1}{20}$ af samtlige Landets Kommuner, der tælle over 16—1700 Individer, kan jeg ikke afgøre. Jeg har søgt at komme til Kundskab derom; men den sidste Folketælling, som findes i statistisk Tabelværk, viser kun Folketallet sognevis og desværre ikke kommunevis. Jeg tør altsaa ikke modsigte det ærede Medlem, men det skulde forundre mig, hvis ikke over $\frac{1}{20}$ af Kommunerne har det Tal, jeg nys nævnte. Jeg skal kun tilføje, hvad jeg før glemte at sige, at det gresle bliver det, at en Kommune paa 16—1700 Individer kan faa Maksimumsbeløbet 250 Kr., medens en dobbelt saa stor

Kommune uden Amtsraadets Samtykke kun kan faa det samme. Jeg haaber, at den ærede Ordfører vil indrømme, at der dog kan være meget stor Anledning til, at Sogneraadetsformanden i en Kommune paa 34—3500 Mennesker faar mere end i en Kommune, hvor han kun arbejder for halvt saa stort et Folketal; thi det er givet, at Sogneraadetsformandens Arbejde maa staa nogenlunde i Forhold til Individernes Antal.

Judenrigsministeren (Singerslev): Hvorledes Kommunallovens Bestemmelser ere med Hensyn til Bevilling af Medhjælp til Sogneraadene, vil jo ganske sikkert være det høje Tings Medlemmer bekendt. For at gentage det kort, er det saaledes, at der kan af Amtsraadet gives Bevilling til Medhjælp for Sogneraadene, og at der skal ydes Kvittering for, hvorledes Medhjælpssummen er brugt, af den, der har udført Arbejdet, og ikke af Sogneraadetsformanden. I Fjor Sommer, om jeg husker ret, saaldt der en Resolution fra Judenrigsministeriet, som gif ud paa, at kun saaledes kan denne Bestemmelse anvendes. Denne Resolution vakte en sand Storm, som der er nogen Grund til at tro har faaet sit Udtryk i det Lovforslag, som ved privat Initiativ blev indbragt i Folketinget. Da dette Lovforslag fremkom, vendte jeg mig derimod, saaledes som ærede Medlemmer ville erindre, eller i alt Fald, som det kan konstateres af Rigsdagstidenden, tog jeg Afstand derfra, fordi det forekom mig, at den nuværende Regel i og for sig er tilfredsstillende, og at man meget godt kunde komme igennem dermed. Jeg har ændret min Stilling noget paa Grund af Oplysninger, der ere fremkomne fra Amtsraadene her i Landet om den Maade, hvor paa Kommunalloven er bleven anvendt paa dette Punkt. Nu siger det ærede Mindretal ganske vist, at man vistnok de fleste Steder har anvendt Bestemmelsen korrekt. Lad saa være, at mange have anvendt den korrekt, der er saa mange, der have anvendt den meget ukorrekt, og man er allerede gennem en Række af Aar kommen bort fra, hvad jeg anser for Hovedreglen, og nu kommen dertil, at Formanden uden videre kvitterer for Beløbet. Jeg maa tilstaa, at den anden Bestemmelse, om Grænsen skal sættes ved 15 eller 12 Øre, for mig er af underordnet Betydning. Jeg indrømmer selvfølgelig det meget hensigtsmæssige i at søge en saadan Begrænsning, som Udvalget har foreslaaet — den kan jeg godt tiltræde, ligesom den Bestemmelse, at Flertallet af samtlige Medlemmer af Sogneraadet i to paa hinanden følgende ordentlige Møder skal tage Beslutning